

BÖNDÖR PÁL VERSEI

HALOTTI BESZÉD

„Nem volt nagy és kiváló...”
Kosztolányi

Látjátok akkortájt jött divatba
a szűk nadrág
mégis belefért zsebeinkbe a világ-
megváltó ötletek garmada.
A barátom volt. Aztán fogta magát
és eltűnt a szemem elől. Valahová külhonba ment
ahol tudtommal jól üzletelt.
Később mégis visszajött
– úgy emlékszem valamit örökölt –
és az eszközökben nem válogatva
egyik városunk első embere lett.
Miközben a vezető beosztásokat váltogatta
fokról fokra leülepedett
benne a reprezentációs italoknak az alja.
És tegnap óta
nem eshet meg hogy visszahallja
amit mindenfelé beszéltek róla.
Mielőtt kapta volna magát
és eltávozott végleg
mindenki tudta:
a hatalomvágy a lényét betöltő lényeg.
Vált is vagy négyszer. De hát ez az ő dolga
... volt. Aminek mindenki mondja
beosztottjainak zsarnoka – valamikor a barátom volt.

Nem volt nagy. Mégis hitte hogy nagyra nőtt.
 Itt hagyott szegény néhány gyereket
 akiket szeretett ahogy azok is őt
 aki most holt
 anyaggá lett és nem árt többé senkinek.
 Látjátok barátaim semmissé tette az érveimet
 hát mindenféleképpen folt
 esik a becsületemen
 akkor is ha gyászolom és akkor is ha nem.

MIÉRT ÍR AZ ÍRÓ?

*„A nézőszög új, a homály a régi.
 Micsoda düh van egy-egy mozdulatban!”*
 Kálnoky László

A csúcstól
 ezúttal a legmeredekebb északi oldaláról
 decemberi hófúvásban
 éjszaka
 holdfogyatkozáskor
 hegymászófelszerelés
 és oxigénpalack nélkül
 virtusból
 csak fél kézzel kapaszkodva
 mikor végül mégis elérte
 különösképpen felfokozott kedélyállapotában
 szívesen nyilatkozott volna
 a havasi emberről
 az egyszeri emberről
 egyáltalán bármiről
 ha valaki vette volna
 magának a fáradságot
 utánajönni ide
 még ha az enyhe déli lejtőn is
 vagy éppen nyugatról
 – a felvonóval.
 Hogy mégis mondjon valamit
 hirtelen újra megváltozott
 közérzetének állapotát fogalmazta meg
 egy hexameterben:

– Fáradt már ez a tél. Ideges hím itt matatok csak.
Persze azonmód
el is bizonytalanodott
hogy ez így megfelel-e
a tárgyi valónak. Habár
a hangját senki sem hallhatta
ott fenn a büszke bércen
– vagy éppen ezért? –
sohasem lesz módjában visszavonni
ezen kijelentését.
De nem is akarja!

FELTÉTELESEN SZABADLÁBON

Fantasztikus történet

Képzeld el ha egy hajnalon
kötelességtudatnak álcázva magát
váratlanul valami külső erő
kiűzne meleg ágyadból
és kedvesed mellől
az élet forгатagába vetne
– mely forгатagról gyorsan kiderülne
hogy inkább csak forgalom –
majd az utcákon áramló emberfolyammal
sodortatna egy szürke épületig
ahol aztán többedmagaddal
annak kapuján belépve
– közmegegyezés szülte fegyelemnek
vagy önsanyargató bódulatnak engedelmeskedve? –
nyilvánvalóan haszontalanságokkal foglalkoznál
alkotó- és már-már életkedved eltompulásáig
és ahonnan késő délután
azért engednének haza csak
hogy valamelyest kipihenve magad
képes legyél megérteni
– a változó kívánalmaknak megfelelően értelmezni is –
a hírközlő eszközökön keresztül
mértéktelenül adagolt mindenféleséget

amit állítólag szórakoztatás céljából sugároznak
ugyanazok akik megszervezték
ezt az egészet.

Képzeld el a képtelenséget
ha harminc-negyven évig állandóan
ilyen napokra ébrednél
és annyira megszoknád legvégül
hogy már a gyermekeid is
hasonló életre készítenéd fel!

Azt hiszem joggal feltételezhetjük
hogy ha e képtelenül zordon világban
váratlanul szokatlan rendbe állnának
agyadban a hétköznapi egyszerű szavak
képtelen lennél azt elviselni
és azonmód megőrülnél
úgy lehet afféle szabadságharcosnak képzelned magad
– s miközben a láthatatlan ellenséggel viaskodsz –
saját magad kitalálta jelszavakat kiáltoznál
az értetlenkedések végtelenjébe.

De lehetne kevésbé heveny betegséged lefolyása
és írnád csupán füzeteidbe
– de azontúl szakadatlanul –
a kétségbeejtően zavaros
– vagy csupán túlon túl sokféleképp értelmezhető? –
szóhalmazaid.

Nincsen kizárva hogy ez esetben
nem is igen hederítenének rád
és hagynák rokkanjál bele magadtól
az önmagad bomlasztó
de a közösséget kevésbé veszélyeztető tevékenységedbe.
El sem különítenének a többiektől
úgyis magadra maradnál.